

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 45/2016
31.03.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Говедарица и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца П.Г. из П., чији је пуномоћник Ј.С., адвокат из П., против туженог С. АД из В., Компанија за производњу, промет и услуге, ради враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2493/14 од 21.04.2015. године, на седници одржаној 31.03.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2493/14 од 21.04.2015. године, у односу на одлуку о трошковима поступка.

Образложење

Основни суд у Пожаревцу, пресудом П1 429/2013 од 21.03.2014. године, обавезао је туженог да врати тужиоца на рад по Споразуму о преузимању радника од 31.07.2008. године и да тужиоца пријави код Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање и Републичког фонда за здравствено осигурање, Филијали из П. (став први изреке). Одбио је као неоснован тужбени захтев за веће тражење од досуђеног у ставу првом изреке пресуде, да се обавезе тужени да пријави тужиоца код Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање и Републичког фонда за здравствено осигурање, Филијали из П., почев од 14.11.2011. године (став други изреке). Основни суд у Пожаревцу, огласио се стварно ненадлежним за поступање по тужби тужиоца, да се обавезе тужени да врати тужиоца у радни однос на послове и задатке са којих је упућен код другог послодавца и одбацио тужбу тужиоца у том делу (став трећи изреке). Обавезао је туженог да накнади тужиоцу трошкове поступка у износу од 177.000,00 динара (став четврти изреке).

Апелациони суд у Крагујевцу, пресудом Гж1 2493/14 од 21.04.2015. године, укинуо је пресуду Основног суда у Пожаревцу П1 429/13 од 21.03.2014. године, у ставу првом и четвртном изреке (став први изреке). Усвојио је тужбени захтев тужиоца, тако што је обавезао туженог да врати тужиоца на рад по споразуму о преузимању радника од 31.07.2008. године и да тужиоца пријави код Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање и Републичког фонда за здравствено осигурање, Филијали из П. (став други изреке). Обавезао је туженог

да накнади тужиоцу трошкове поступка у износу од 32.500,00 динара (став трећи изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у односу на одлуку о трошковима поступка, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Основни суд у Пожаревцу, решењем П1 429/2013 од 28.07.2015. године, одбацио је као недозвољену ревизију тужиоца, изјављену против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2493/2014 од 21.04.2015. године.

Виши суд у Пожаревцу, решењем Гж1 26/15 (2011) од 23.09.2015. године, укинуо је решење Основног суда у Пожаревцу П1 429/2013 од 28.07.2015. године и предмет вратио првостепеном суду на поновни поступак. У образложењу је указао да је првостепени суд био дужан да од подносиоца ревизије затражи разјашњење да ли је изјављена посебна ревизија или ревизија из члана 403. Закона о парничном поступку и после тога поново одлучи о дозвољености овог ванредног правног лека.

Тужилац је у поднеску од 26.10.2015. године, указао да се ради о посебној ревизији.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије тужиоца у границама својих овлашћења, на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. а у вези члана 413. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), који се примењује на основу одредбе члана 506. став 2. овог ЗПП, па је утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужба је поднета 16.11.2011. године. Апелациони суд у Београду, решењем Гж1 6760/12 од 16.09.2013. године, укинуо је пресуду Основног суда у Пожаревцу П1 824/2011 од 01.10.2012. године и предмет вратио истом суду на поновно суђење.

Одредбом члана 28. став 1. ЗПП, је прописано, да, ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Одредбом става 2. овог члана, да, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

Према томе, под главним захтевом у смислу наведеног члана подразумева се захтев странке због кога се поступак води, док се споредним тражењима сматрају захтеви странке који се истичу поводом или са главним захтевом, односно потраживања акцесорне природе у односу на главни захтев. Споредна тражења се узимају у обзир само када се траже као главно потраживање и тада се према том потраживању одређује вредност предмета спора.

Како тужилац ревизијом добија одлуку о трошковима поступка, која у конкретном случају не чини главни захтев, то ревизија тужиоца није дозвољена.

Поред тога, како у конкретној ситуацији одлука о трошковима поступка представља споредно потраживање, то ревизија тужиоца није дозвољена ни на основу члана 403. став 2. ЗПП, ни на основу члана 404. ЗПП (као посебна ревизија).

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**